

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobkyň: a) V [redacted] K [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted], b) A [redacted] K [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted], obě zastoupeny JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem, K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalované: **Česká republika Ministerstvo spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) částku ve výši 240.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. od 21.7.2011 do zaplacení a částku ve výši 260.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,5 % p.a. od 7.9.2012 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni b) částku ve výši 240.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. od 21.7.2011 do zaplacení a částku ve výši 260.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,5 % p.a. od 7.9.2012 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni a) částku ve výši 4.760.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. od 26.května 2011 do zaplacení a částku rovnající se úroku z prodlení z částky 240.000,-Kč ve výši 7,75 % p.a. od 26.5.2011 do 20.7.2011 a částku ve výši 4.740.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,5 % od 31.7.2012 do zaplacení a částku rovnající se úroku z prodlení z částky 260.000,-Kč ve výši 7,5 % p.a. od 31.7.2012 do 6.9.2012, se zamítá.
- IV. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni a) částku ve výši 4.760.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. od 26.května 2011 do zaplacení

a částku rovnající se úroku z prodlení z částky 240.000,-Kč ve výši 7,75 % p.a. od 26.5.2011 do 20.7.2011 a částku ve výši 4.740.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,5 % od 31.7.2012 do zaplacení a částku rovnající se úroku z prodlení z částky 260.000,-Kč ve výši 7,5 % p.a. od 31.7.2012 do 6.9.2012, se zamítá.

- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) a b) náhradu nákladů řízení ve výši 75988 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Pavloka, Ph.D., advokáta a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně a) a b) se domáhaly dvěma žalobami původně podanými samostatně u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 15 C 137/2011 a 15 C 270/2011 náhrady nemajetkové újmy. V řízení 15 C 137/2011 se žalobou, doručenou soudu dne 26. května 2011, domáhaly po žalované náhrady nemajetkové újmy v celkové hodnotě deset milionů korun s příslušenství, jako nemajetkové újmy vzniklé z titulu nezákonného rozhodnutí. Popsaly průběh řízení s tím, že žalobkyně a) se dne [redacted] narodila dcera A [redacted] K [redacted], která je žalobkyně b), a to v [redacted]. Dne [redacted] Obvodní soud pro Prahu 9 vydal usnesení, a to předběžné opatření pod sp. zn. 25 Nc 2016/2009, dle ustanovení § 76a o. s. ř. tak, že nezletilá A [redacted] K [redacted] se odevzdává do péče [redacted], a toto rozhodnutí bylo vykonatelné v též den a v též den byl proveden i výkon rozhodnutí soudním vykonavatelem, kdy žalobkyně a) byla fyzicky odebrána žalobkyni b) a předána do péče výše uvedeného ústavu. Předběžné opatření bylo periodicky prodlužováno navazujícími předběžnými rozhodnutími, proti nimž vždy poškozená podala přípustné opravné prostředky, avšak bez úspěšně. Žalobkyně a) podala i návrh na zrušení původního předběžného opatření, a to podáními ze dne 30. 4., 6. 5. a 4. 5. 2009, ve kterých uvedla, že se hodlá s nezletilou zdržovat v [redacted] v [redacted], což doložila čestným prohlášením rodičů i svým. Aniž by soud poškozenou vyslechl, Obvodní soud pro Prahu 9, usnesením ze dne 14. 5. 2009 návrh poškozené zamítl. Městský soud v Praze ve všech jednotlivých případech rozhodl o odvolání i s velkým časovým postupem a vždy v době, když vypršela účinnost napadeného usnesení, a to vždy tak, že odvolání odmítl z důvodu bezpředmětnosti. Celkem byla újma poškozeným spočívajících v proti právním odejmutí nezletilé žalobkyně b) z péče její matky způsobená rozhodnutími, a to usnesením Obvodního soud pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-2 ze dne 29. 4. 2009, dále č.j. Nc 25 2016/2009-62 ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 255/2009-66 ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-91 ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 381, 382/2009-125, ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 25 Nc 2016/2009-139, ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soud pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-142 ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 467, 468/2009-160 ze dne 23. 10. 2009. Shora uvedeným postupem, zejména rozhodnutími hrubě v několika směrech velmi zásadními zásahy do základních lidských práv obou poškozených, soudy postupovaly nezákonně. Zejména rozhodnutí o odebrání nezletilé novorozené dcery matce, aniž by pro to existovaly zákonné důvody, aniž by jejich existenci, byť jen

v hrubých rysech, soud zjišťoval a aniž by umožnil první poškozené, tj. žalobkyni a), se k věci vyjádřit či předložit důkazy, je nezákonným, neústavním a prakticky nenapravitelným zásahem do rodinných práv mezi matkou a nezletilou dcerou. Skutkový stav byl v extrémním nesouladu s provedenými důkazy a skutečnostmi procesně zjištěnými. Soud I. stupně v rozhodnutích o prodloužení předběžného opatření včetně rozhodnutí napadeného stížností, jež vycházela ze skutkového stavu podle původního předběžného opatření a dalším vývojem skutečností, se nijak nezabýval. Soud I. stupně obrátil břemeno tvrzení a dokazování, když své rozhodnutí, dle odůvodnění nepřipustně opírá o konstatování, že matka [REDAKCE]

[REDAKCE] Soud I. stupně rovněž rozporoval v rozporu s hmotným právem, když rozhodl opakovaně o prodloužení předběžného opatření, a to usneseními ze dne 26. 5. 2009, 25. 6. 2009, 27. 7. 2009, přičemž dle výslovné dikce § 86a odst. 4 o. s. ř. může soud o prodloužení předběžného opatření rozhodnout pouze výhradně, bylo před uplynutím této doby zahájeno řízení ve věci samé. Toto však bylo zahájeno až dne 4. 8. 2009, a tady soud I. stupně rozhodoval zcela mimo mezi platného práva. Rozhodnutí soudu odvolacího bylo rovněž v hrubém rozporu s platným právem, když odvolací soud odmítl odvolání, přestože nebyl ani jediný z důvodů, které zákon taxativně uvádí, jako přípustné důvody. Žalobkyně a) i b) podaly ústavní stížnosti proti všem jednotlivým navazujícím rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 9 a o těchto stížnostech rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 20. 7. 2009, pod sp. zn. IV.ÚS 2244/2009, a to tak, že přisvědčil v podstatných ohledech poškozeným a rozhodl o zrušení celkem deseti rozhodnutími jmenovaných soudů, jako rozhodnutí nezákonných, neboť jím byla porušena ústavně zaručená práva poškozených garantována zejména článkem 10 odst. 2, článkem 32 odst. 4, článkem 36 Listiny základních práv a svobod, článkem 6 a 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod a článku 2, článku 3 odst. 1, článku 5, článku 7, článku 8, článku 9 Úmluvy o právech dítěte. Shora uvedeným nálezem Ústavního soudu tak byla zrušená rozhodnutí, a to usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-2, ze dne 29. 4. 2009, usnesení téhož soudu 25 Nc 2016/2009-62 ze dne 26. 5. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 255/2009-66 ze dne 10. 6. 2009, dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-91 ze dne 25. 6. 2009, usnesení téhož soudu 25 Nc 2016/2009-113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 381, 382/2009-125, ze dne 7. 9. 2009. Dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-139, ze dne 28. 8. 2009, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-142 ze dne 29. 9. 2009 a usnesení Městského soud v Praze č.j. 39 Co 467, 468/2009-160 ze dne 23. 10. 2009. Poškozené shora uvedeným postupem Obvodního soudu Prahu 9 a Městského soudu v Praze byly zbaveny statku chráněných zejména právem na rodinný život a jeho ochranu, jak jsou zakotveny v Listině základních práv a svobod a Úmluvy o právech dítěte. Poškozeným tak byla způsobena

[REDAKCE], což konstatuje ve svém nálezu i Ústavní soud, kdy se tedy jednalo o nepřiměřený zákrok do rodičovské péče a současně významné porušení zájmů dítěte, neboť bylo [REDAKCE]

[REDAKCE] V případě nezletilé došlo k závažnému porušení práv dítěte zásahem do jeho křehké psychiky a přerušeni velmi důležité vazby s matkou. [REDAKCE]

[REDAKCE] a to vše bez náležitého odůvodnění, resp. bez nabídnutí pomoci matce. Obecné soudu svými rozhodnutími rozhodly nesprávně. Tato rozhodnutí

náhrady nemajetkové újmy v penězích není na místě, neboť žalobkyně a) zavinila faktický stav, kdy nezletilá nemohla být z objektivních důvodů svěřena do její péče, žalobkyně odmítala spolupracovat s institucemi, když si musela být vědoma důsledků, které to pro ni a její nezletilou dceru bude mít. [REDACTED]

Trvalé bydliště měla nahlášené [REDACTED]

[REDACTED]. Soud logicky zatímne upravil poměry účastníků tak, aby byl ochráněn zájem nezletilé, konkrétně právo na život a zdravý vývoj dítěte, který je v testu proporcionality vyšší než zájem rodinného života matky a dítěte.

O požadavku žalobkyně a) i b) původně uplatněný v řízení Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 15 C 137/2011 Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem ze dne 25.4.2013 č.j. 15 C 137/2011-180 s tím, že žalobkyním (každé) přiznal částku 240.000,- Kč. K podanému odvolání byl tento rozsudek zrušen, věc byla vrácena k dalšímu jednání. Následně došlo ke spojení obou řízení dále vedené pod sp.zn. 15 C 270/2012.

Co se týká řízení Obvodního soudu pro Prahu 9 sp.zn. 25 Nc 2016/2009 má soud za prokázány průběh tohoto řízení přímo ze spisu tak, že Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 25 Nc 2016/2009 má soud za prokázané, že Obvodní soud pro Prahu 9 pod č.j. 25 Nc 2016/2009-2 dne 29. 4. 2009, vydal předběžné opatření dle § 76a zákona 99/63 s tím, že nezletilá dcera stěžovatelky A [REDACTED] K [REDACTED], tj. žalobkyně b) se odevzdává do péče [REDACTED]

[REDACTED] Dále má soud za prokázané, že důsledky tohoto opatření, tj. rozhodování o dalším pobytu žalobkyně b) ve shora uvedeném [REDACTED] byly prodlužovány i následnými rozhodnutími Obvodního soudu pro Prahu 9, a to usnesením Obvodního soud pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-2 ze dne 29. 4. 2009, dále č.j. Nc 25 2016/2009-62 ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 255/2009-66 ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-91 ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 381, 382/2009-125, ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 25 Nc 2016/2009-139, ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soud pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-142 ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 467, 468/2009-160 ze dne 23. 10. 2009.

Soud má dále za prokázanou skutečnost, že k podané ústavní stížnosti žalobkyň a) i b) Ústavní soud nálezem IV. ÚS 2244/2009 konstatoval, že usnesením Obvodního

soud pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-2 ze dne 29. 4. 2009, dále č.j. Nc 25 2016/2009-62 ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 255/2009-66 ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-91 ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 381, 382/2009-125, ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 25 Nc 2016/2009-139, ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soud pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-142 ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č.j. 39 Co 467, 468/2009-160 ze dne 23. 10. 2009 byl porušen článek 10 odst. 2, článek 32 odst. 4, článek 36 Listiny základních práv a svobod, článek 6 a 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, článek 2, článek 3 odst. 1, článek 5, článek 7, článek 8, článek 9 Úmluvy o právech dítěte.

K požadavku na náhradu nemajetkové újmy vedené původně pod sp.zn. 15 C 270/2012 má soud za prokázány průběh řízení vedený u OS pro Prahu 9 ze spisu 25 Nc 2016/2009 (20 P 112/2013) tak, bylo vydáno usnesení OS Praha 9 ze dne 29.4.2009, kterým nezletilá K. [redacted] nar. [redacted] byla odevzdána do [redacted] toto bylo vykonatelné [redacted] v [redacted] hod, následovalo vydání usnesení OS Praha 9, kterým předběžné opatření na čl. 1-2 bylo prodlouženo do 29.8.2009, následně bylo zahájeno řízení ve věci nařízení ústavní výchovy dne 4.8.2009. Dne 4.8.2009 bylo podáno odvolání proti usnesení ze strany žalobkyně. V mezidobí informuje [redacted] nemocnice dne [redacted] s tím, že uvádí, že u nezletilé [redacted] a... U Obvodního soudu pro Prahu 9 proběhlo jednání ze dne 11.11.2009 s tím, že žalobkyně nebyla přítomna, byť byla řádně obeslána, po tomto jednání byl vyhlášen rozsudek s tím, že [redacted] A. [redacted] K. [redacted] se nařizuje [redacted] ÚMČ [redacted] se ve věci vyjadřuje dne 6.12.2009. Spis byl předložen k rozhodnutí o odvolání dne 16.10.2009. Odvolací soud - Městský soud v Praze usnesení soudu I.stupně potvrdil. Následovalo usnesení OS Praha 9, kterým bylo prodlouženo předběžné opatření do 29.12.2009 a ve věci byl vyhlášen rozsudek, následovalo odvolání proti usnesení o prodloužení předběžného opatření a rozsudku. Spis byl předložen odvolacímu soudu dne 7.1.2010. Následovalo jednání před odvolacím soudem s tím, že rozsudek I. stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení. Ze strany MČ [redacted] byl soudu doručen podnět k vydání předběžného opatření dle § 102 o.s.ř. bylo vydáno usnesení OS Praha 9 ze dne 9.3.2010, kterým bylo vydáno předběžné opatření dle § 102 odst. 1 o.s.ř., kterým byla matce uložena povinnost nezletilou A. [redacted] v péči [redacted] a [redacted]. Následovalo další rozhodnutí rozhodnutí ve věci samé, proti kterému bylo podáno odvolání. Usnesením MS v Praze bylo shora uvedené usnesení OS Praha 9 změněno tak, že až do pravomocného rozhodnutí ve věci samé se nezletilá A. [redacted] umístí uje do péče [redacted] ze dne 10.5.2010. Následovalo vydání usnesení OS Praha 10 ze dne 22.12.2010, kterým bylo zahájeno řízení ve věci nařízení soudního dohledu dle § 81 odst. 1 o.s.ř. Ze strany a [redacted]

[REDAKCE] V době kdy jsem mohla pozorovat pí K [REDAKCE] s dětmi, mohu konstatovat, že se [REDAKCE]

[REDAKCE] což dle mého názoru vzhledem k předchozí zkušenosti, pochopitelné. Návštěvy s dětmi probíhají většinou [REDAKCE] Měl jsem možnost navštívit domácnost, [REDAKCE]

[REDAKCE] Taková spolupráce s matkou a širší rodinou probíhá vždy bez problémů. Matka působí [REDAKCE]

[REDAKCE] Přípis MČ Praha 10 ze dne 6.9.2012 – bylo provedeno šetření dne 3.9.2012. [REDAKCE], byla přítomna matka, nezletilé děti, p. M [REDAKCE] možnost pozorovat interakci dětí, taktéž sourozenců navzájem, vztahy v rodině se [REDAKCE]

[REDAKCE] Obě děti se sociální pracovníci [REDAKCE] Pi K [REDAKCE] má velmi dobrý přehled o potřebách svých dětí, matka sdělila, že stále [REDAKCE], u A [REDAKCE] stále přetrvávají [REDAKCE]

[REDAKCE]. Matka shání dostupnou literaturu, je zřejmé, že matka se v problémech o zdravotním stavu dětí velmi dobře orientuje, dochází k [REDAKCE]. Č [REDAKCE] proběhlo další jednání na půdě OSPOD, dále 14.9.2012 bylo navrženo přenesení působnosti OS pro Prahu 10, Obvodním soudem byl vyhlášen rozsudek dne 21.9.2012 – řízení ve věci nařízení [REDAKCE] na nezletilou A [REDAKCE] K [REDAKCE] se zastavuje, navržená změna opatrovníka se zamítá, návrh matky na přenesení působnosti se zamítá. Následně bylo odmítnuto odvolání dne 9.5.2013.

Soud má dále za prokázanou hladinu intenzity shora uvedených zásahů do rodinného, osobního a psychického vývoje žalobkyně a) i b) jednak z výpovědí a svědka L [REDAKCE] M [REDAKCE] dále z účastnické výpovědi žalobkyně a).

Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona) stát odpovídá za podmínky zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Dle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné

rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Co se týká vznesené námitky promlčení dle ustanovení § 32 odst. 3 zákona 8298 Sbírky nárok na náhradu nemajetkové újmy se podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě.

Co se týká vznesené námitky promlčení v řízení 15 C 137/2011, ohledně té se soud vypořádal již v rámci projednání nároku s tím, že sama žalovaná tuto námitku promlčení nijak dále neuplatňovala, neboť žalovaná vyšla ze skutečnosti, že žalované byla zaslána pouze žaloba, nikoliv její faxové uplatnění ze dne 26.5.2011, námitka promlčení se vztahovala k žalobě s razítkem OS pro Prahu 2 ze dne 30.5.2011 s tím, že k tomuto datu by byly nároky žalobkyně promlčeny. Vzhledem k tomu, že je však nutné vztáhnout uplatnění žaloby u soudu ke dni faxového podání, toto bylo uplatněno již 26.5.2011 a následně bylo doplněno i podáním s ověřeným elektronickým podpisem, potom námitka promlčení ze strany žalované je nedůvodná, neboť ústavní nález byl žalobkyním doručen 21.1.2011. Stanovisko ze strany žalované bylo vydáno 24.5.2011 a nedošlo tedy k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy.

Co se týká druhého nároku původně vedeného pod sp.zn. 15 C 270/2012 žaloba byla podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 16.8.2012. Ústavní soud ve věci samotné rozhodl dne 6.9.2011. byl doručen právnímu zástupci žalobkyně dne 23.9.2011. K vydání žalobkyně b/ došlo 27.9.2014. Návrh na předběžné projednání nároku u Ministerstva spravedlnosti k předběžnému projednání byl podán 7.3.2012. Dne 25.7.2012 žalovaná vydává své stanovisko, které je doručeno právnímu zástupci žalobkyni 30.7. 2012. Soud za okamžik, kdy se žalobkyně dozvěděla o tom, jaká nemajetková újma jí vznikla byl dnem propuštění dcery, tzn. žalobkyně b) z ústavní péče a to tedy ke dni [REDAKCE], neboť právě tímto propuštěním muselo být zřejmé, že zde na základě vydaných nezákonných rozhodnutí došlo k protiústavnímu a nezákonnému držení žalobkyně b) v ústavní péči. Jejím propuštěním do péče a výchovy matky tak přestala vznikat nemajetková újma, která byla zapříčiněna právě odloučením matky od dítěte, tzn. žalobkyně a) od žalobkyně b). Dne 6.3.2012 žalobkyně a) i b) uplatnily u Ministerstva spravedlnosti svůj nárok na předběžné projednání nároku. Dne 25.7.2012 žalovaná vydává své stanovisko, které je doručeno právnímu zástupci žalobkyni 30.7. 2012. Šestiměsíční promlčecí lhůta dle § 32 odst. 3 zákona 82/98 Sbírky by běžela od 27.9.2011 do 27.3.2012. Podáním návrhu na předběžné projednání u žalované ke dni 6.3.2012 tato promlčecí lhůta přestala běžet a tento běh promlčecí doby se stavěl až do doručení stanoviska ze strany žalované dne 30.7.2012. Z šestiměsíční promlčecí doby tak zůstalo 21 dní k uplatnění nároku soudu a podání žaloby, což od 30.7.2012 činí možnost podání úspěšné žaloby do 20.8.2012. Žaloba byla podána dne 16.8.2012.

Soud tak dospěl k závěru, že vznesená námitka promlčení není důvodná.

Soud se tedy zabýval skutečností, zda-li v obou řízeních je dán odpovědnostní titul, na základě kterého je možné, aby se žalobkyně domáhaly nemajetkové újmy. Soud stejně jako žalobkyně a) i b) a žalovaná dospěl k závěru, že v obou řízeních vedených u OS pro Prahu 9 a to pod sp.zn. 25 Nc 2016/2009 a 25 Nc 450/2009 –celkově pod 20 P 112/2013 došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, a to rozhodnutí usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-2, ze dne 29. 4. 2009, usnesení téhož soudu 25

Nc 2016/2009-62 ze dne 26. 5. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 255/2009-66 ze dne 10. 6. 2009, dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 25 Nc 2016/2009-91 ze dne 25. 6. 2009, usnesení téhož soudu 25 Nc 2016/2009-113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. 39 Co 381, 382/2009-125, ze dne 7. 9. 2009. Dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-139, ze dne 28. 8. 2009, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-142 ze dne 29. 9. 2009 a usnesení Městského soud v Praze č.j. 39 Co 467, 468/2009-160 ze dne 23. 10. 2009. A dále Obvodní soud pro Prahu 9 vydal rozhodnutí č.j. 25 Nc 450/2009-143 a MS v Praze poté č.j. 53 Co 201/2010-155, která byla následně zrušena Ústavním soudem ČR sp. zn. II. ÚS 2546/2010.

Soud má za to, že vzhledem ke skutečnosti, že Ústavní soud ve svém nálezu IV. ÚS 2244/2009, sám konstatoval, že shora uvedená rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 i Městského soudu v Praze, jsou naprosto nezákonná. Potom zde není ani jiný možný závěr, než takový, že i tento soud, stejně jako žalovaná, ve věci nezákonná rozhodnutí shledal. Co se týká odpovědnostních titulů a průběhu řízení nejprve bylo rozhodnuto o předběžném opatření OS pro Prahu 9 č.j. 25 Nc 2016/2009-2 ze dne 29.4.2009 s tím, že následně u OS pro Prahu 9 byla vydávána další usnesení, kterými bylo rozhodnutí o vydání předběžného opatření dále prodloužováno. K tomuto byla podávána ze strany žalobkyně a) odvolání, o kterých rozhodoval Městský soud v Praze. Ústavní soud v ústavním nálezu IV. ÚS 2244/09 ze dne 20.7.2010 všechna tato usnesení týkající se předběžného opatření zrušil s tím, že konstatoval, že při rozhodování o předběžném opatření podle § 76a odst. 1 občanského soudního řádu je zájem dítěte nejvyšším imperativem. Vazba mezi matkou a dítětem je jedním z prvořadých předpokladů vývoje lidského jedince. Zrušení této nejpřirozenější lidské vazby je zákonem umožněno pouze v případě absolutní absence péče či její naprosté nedostatečnosti a pouze tehdy, je-li dítě ohroženo bezprostředně. Zásah Obvodního soudu, který stěžovatelce odňal možnost pečovat o nezletilou [redacted] byl v tomto ohledu zjevně nepřirozený, neboť stěžovatelce nebylo umožněno, aby prokázala, jak by se o nezletilou byla schopna postarat a Obvodní soud nedisponoval žádnými konkrétními poznatky, jimiž by bylo možno takový postup odůvodnit. Prodloužení doby trvání předběžného opatření za situace, kdy zákon takovým postup zjevně neumožňoval se Obvodní soud dopustil zjevné svévole, v důsledku čehož bylo neoprávněně zasaženo do ústavně zaručeného práva stěžovatelky na soudní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny, článku 6 odst. 1 Úmluvy. Tentýž závěr je pak třeba vztáhnout i na všechna navazující usnesení o prodloužení doby trvání předběžného opatření, jež Obvodní soud periodicky vydával, neboť nebylo možno platně prodloužovat trvání předběžného opatření, které již ze zákona zaniklo. Kromě práva na spravedlivý proces konstituovalo pokračující odloučení dítěte od matky a jeho umístění v [redacted] pro něž neexistoval zákonný podklad rovněž porušení celé řady dalších ústavně zaručených práv obsažených v článku 10 odst. 2, článku 32 odst. 4, článku 36 Listiny, článku 6 a 8 Úmluvy a článku 2,3 odst. 1, článku 5, článku 7, článku 8 a článku 9 Úmluvy o právech dítěte. V průběhu řízení pakliže soud nerozhodoval o předběžném opatření, rozhodoval Obvodní soud pro Prahu 9 ve věci samé s tím tedy, že právě zahájil řízení ve věci nařízení ústavní výchovy a zároveň před vydáním zrušujícího nálezu Ústavního soudu vydal předběžné opatření a to ustanovení § 102 odst. 1 o.s.ř., kterým první žalobkyni uložil povinnost ponechat žalobkyni b) v péči [redacted] s tím, že opatření pozbývá platnosti pravomocným rozhodnutím

ve věci samé, přičemž tak reagoval na zrušující rozhodnutí Městského soudu v Praze ohledně nařízení [REDAKCE] Konstatoval, že důvody pro svěřeni žalobkyně b) do péče zařízení nepominuly, neboť matka neprokázala vhodnost a dostatečnost svých poměrů. Následně ve věci rozhodoval Městský soud v Praze rozhodnutím 53 Co 201/2010-155 ze dne 10.5.2010 (OS P-9 25 Nc 450/2009-143 ze dne 9.3.2010).

Sám Ústavní soud ČR rozhodnutím sp. zn. II. ÚS 2546/2010 zkonstatoval, že Obvodní soud pro Prahu 9 čj. 25 Nc 450/2009-143 a MS v Praze poté čj. 53 Co 201/2010-155 vydaly tato rozhodnutí v rozporu s ústavně chráněným zájmem nezletilé žalobkyně b) garantovaným článkem 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť rozhodly o jejím ponechání v zařízení, aniž proto existovaly relevantní zákonné důvody. Svá rozhodnutí tak zatížily libovůlí, čímž porušily právo stěžovatelek na spravedlivý proces dle článku 36 odst. 1 Listiny, konstituováním pokračujícího odloučení dítěte od matky bez náležitých podkladů současně porušily ústavně zaručené právo stěžovatelek na respektování soukromého a rodinného života dle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, dle článku 10 odst. 2 Listiny ve spojení s článkem 32 odst. 4 Listiny a zejména článku 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte.

Soud tedy dospěl po provedeném dokazování spisem OS pro Prahu 9 sp. zn. 20 P 112/2013 a to zejména usnesení OS pro Prahu 9, čj. 25 Nc 2016/2009-2 ze dne 29.4.2009 a na něj navazující rozhodnutí a čj. 25 Nc 450/2009-143 ze dne 9.3.2010, že tato dvě základní usnesení a na ně navazující rozhodování o prodloužení předběžného opatření ve spojení s potvrzujícími usneseními MS v Praze jsou nezákonná rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 zákona 82/98 Sbírky, neboť tato rozhodnutí nabyly právní moci ze strany odvolacích orgánů byla jako věcně správná potvrzena a následně byla ze strany Ústavního soudu ČR ústavními nálezy II. ÚS 2546/2010 a IV. ÚS 2244/2009 pro naprostou nezákonnost a protiústavnost zrušena. Soud tedy dospěl k závěru, že jsou dány odpovědnostní tituly nezákonných rozhodnutí k možnému odškodnění vzniklé nemajetkové újmy.

Soud se dále zabýval skutečností, zda-li žalobkyním v souvislosti se shora uvedenými nezákonnými rozhodnutími a s tím souvisejícími nezákonnými postupy ze strany Obvodního soudu pro Prahu 9 a Městského soudu v Praze vznikla nemajetková újma a zda-li zásah způsobený shora uvedenými nezákonnými rozhodnutími byl takové intenzity, aby bylo na místě odškodnit je v penězích a nikoliv pouze formou konstatování porušení práva, jak to učinila žalovaná v rámci předběžného projednání nároku.

Soud se dále zabýval nároky obou žalobkyň vzniklých na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 ve spojení s Městským soudem v Praze, které v důsledku vedly pouze k jednomu výsledku a to k neoprávněnému, nezákonnému a protiústavnímu držení žalobkyně b) v [REDAKCE] a to tedy od [REDAKCE] do [REDAKCE] a došlo tak tedy po tuto dobu k omezení rodičovského vztahu mezi žalobkyní a) a b) a zároveň k nezákonnému držení nezletilé žalobkyně b) v [REDAKCE] po dobu [REDAKCE]. Skutečnost, že shora uvedenými rozhodnutími obecných soudů došlo k zásahu do základních lidských práv obou žalobkyň konstatoval Ústavní soud ČR ve shora uvedených Ústavních nálezech sp. zn. II. ÚS 2546/2010 a IV. ÚS 2244/2009 a došlo tak tedy k porušení článku 10 odst. 2, článku 32 odst. 4, článku 36 odst. 1 Listiny

základních svobod, dále článku 6 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo porušeno právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života dle článku 10 odst. 2 Listiny ve spojení s článkem 32 odst. 4 Listiny a zejména článku 2, 3 odst. 1, článku 5, 8, 9 a 18 Úmluvy o právech dítěte. Ústavní soud ČR konstatoval, že odnětí dítěte z péče rodičů je nejzávažnějším zásahem do rodinného života a bylo tedy porušeno právo nejen na spravedlivý proces, ale i na respektování soukromého a rodinného života a právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně se nedomáhaly náhrady škody na zdraví, soud postupoval dle ustanovení zákona 82/98 Sbírky o náhradě nemajetkové újmy, kdy náhrada nemajetkové újmy závisí na posouzení soudu, nikoliv na znaleckých posudcích, tyto také nevypracovával. Soud dále vyzýval právního zástupce žalobkyň a následně prováděl i dokazování k tvrzené nemajetkové újmě, která žalobkyni v důsledku shora uvedených nezákonných rozhodnutí vznikla. Soud nejprve přihlédl k obecným skutečnostem a dále k notoriím, které jsou zřejmé z každodenního života a z života standardního jedince lidské společnosti vyskytujícího se v daném čase na daném specifickém území, v tomto případě tedy občana ČR v současné době. Opět sám Ústavní soud ČR konstatoval ve shora uvedených ústavních nálezech, že vazba mezi matkou a dítětem je jedním z prvořadých předpokladů vývoje lidského jedince. Porušení této nepřírozenější lidské vazby je zákonem umožněno pouze v případě absolutní absence péče, či naprosté nedostatečnosti a pouze tehdy, je-li dítě ohroženo bezprostředně. Zásah obvodního soudu, který stěžovatelce odňal možnost pečovat o nezletilou několik dnů po porodu byl v tomto ohledu zjevně nepřiměřený. Dále uvedl také, že odnětí dítěte z péče rodičů je nejzávažnějším zásahem do rodinného života. Co se týká obecného posouzení, soud je téhož názoru, žalobkyně b) byla odňata žalobkyni a) jen [REDAKCE], tedy v obecně nejkritičtější období života, kdy se formují první vazby mezi matkou a nezletilým dítětem. Již samo toto odnětí v rámci nejdůležitějšího období rodičovského vztahu je dle názoru soudu natolik zásadní a natolik intenzivní, že k tomuto samotnému jednání nelze jinak než konstatovat, že intenzita tohoto zásahu je natolik zásadní, že není možné reparovat ji pouze formou konstatování porušení práva či omluvou. Soud tak dospěl k závěru, že již samotným odebráním žalobkyně b) z rodičovské péče žalobkyně a) těsně po porodu došlo k vzniku nemajetkové újmy, kterou je nutné nahradit v penězích. Skutečnost, že se jednalo o intenzivní zásah má navíc soud za prokázanou z výpovědi svědka M [REDAKCE], který byl přímo přítomen v daném období v porodnici a dále i z účastnické výpovědi žalobkyně a).

Co se potom týká výše zadostiučnění, jednak soud odkazuje právě na shora uvedené obecné znalosti, obecné vědomosti o rodičovském vztahu mezi matkou a dítětem v době raného mládí dítěte, když jednak toto vyplývá i z tvrzení žalobkyň ve vztahu k odborným publikacím a jednak právě z výpovědi svědka M [REDAKCE] a zejména z účastnické výpovědi žalobkyně a) a dále potom i v rámci dokazování spisem 20 P 112/2013 Obvodního soudu pro Prahu 9, kde soud prováděl důkazy jednotlivými listinami i zprávami ze stran sociálních pracovníků a ze stran lékařů, kteří sledovali vztah žalobkyně a) s žalobkyní b) a následně i vývoj žalobkyně b) po jejím propuštění do výchovy a péče žalobkyně a). Pokud zde žalovaná namítala skutečnost, že žalobkyně a) víceméně sama zavinila shora uvedený problém a to tedy odebrání žalobkyně b) z její péče, neboť nerespektovala pokyny pracovnice orgánů péče o dítě MČ Prahy 9 a následně i Obvodního soudu pro Prahu 9, je toto tvrzení absurdní, neboť právě Ústavní

soud ČR ve shora uvedených nálezech a to zejména v nálezu sp. zn. II. ÚS 2546/2010 konstatoval, že [redacted] matky a její nepřizpůsobivá osobnost jsou okolností, které automaticky neznačí její neschopnost zajistit dítěti adekvátní péči a nesvědčí o vážném ohrožení příznivého vývoje dítěte. Jinými slovy nelze presumovat výchovnou nezpůsobilost matky a ohrožení příznivého vývoje dítěte toliko ze zjištění, že se matka odmítá podrobit vyšetření ohledně svých bytových a sociálních podmínek. Ani v případě zjištění nevyhovujících sociálních a bytových podmínek bez patřičně nabídnuté pomoci příslušných orgánů by samo o sobě nenaplňovalo předpoklady pro odejmutí nezletilé matce. Žalobkyně se tedy nechovala v souladu s výzvami orgánů státu, nicméně právě tyto výzvy ze stran orgánů státu byly ze strany Ústavního soudu označeny jako výzvy nulitní a bezvýznamné hodnoty ve vztahu k úkonům státu, které nakonec směřovaly k odnětí dítěte matce, tedy shrnuto právě požadavky ze strany státu na přizpůsobení se matky jejich požadavkům a jejich nerespektování, bylo ze strany Ústavního soudu konstatováno jako skutečnost, která nemohla v žádném případě vést k odebrání nezletilé žalobkyně b) z péče a výchovy žalobkyně a). V tomto případě tedy nelze přihlížet ke skutečnosti, že žalobkyně a) se nechovala v souladu s požadavky orgánů státu a právě toto jejich nerespektování vedlo jednak k odebrání a jednak k dalšímu držení žalobkyně b) v [redacted]. Skutečnost, že žalobkyně a) o dítě [redacted] dle názoru soudu po provedeném dokazování až nad rámec obecných možností má soud prokázané jednak z její účastnické výpovědi, jednak z výpovědi svědka M [redacted] a dále právě také ze spisu 20 P 112/2013 Obvodního soudu pro Prahu 9, ze kterého vyplývá, že žalobkyně a) navštěvovala nezletilou [redacted]

[redacted] Soud uvěřil i žalobkyni a) v rámci jejího účastnického výslechu v tom směru, že některé návštěvy nebyly ani ze stran zaměstnanců ústavu zapisovány. Skutečnost, že žalobkyně a) se zajímala o dění kolem žalobkyně b), že tuto chtěla získat zpět do své péče vyplývá ze samotného procesu vedeného OS Praha 9 pod 20 P 112/2013, kdy v rámci všech vydaných rozhodnutí o předběžných opatřeních a držení nezletilé žalobkyně b) v [redacted] byly podávány opravné prostředky, byly podány i dvě ústavní stížnosti proti těmto rozhodnutím, které obě byly následně úspěšné. Soud tak již ze samotného vedení procesu má za prokázané, že žalobkyně a) jevila značný a trvalý zájem o svěřenci a vůbec stav a osud žalobkyně b) v předmětném posuzovaném období a snažila se tento nastalý stav vyvolaný nezákonnými rozhodnutími ze strany státu zvrátit. Nelze tak opět souhlasit s závěry žalované, že by žalobkyně a) o stav věci nejevila takový zájem, aby bylo na místě přiznání zadostiučinění v penězích. Soud také přihlédl k situaci, že žalobkyně b) byla [redacted]. Co se týká počátku celé kauzy, žalobkyni a) byla odebrána žalobkyně b) [redacted] a za situace, kdy žalobkyně a) chtěla žalobkyni b) [redacted]

[redacted] Již toto samo musí negativně působit jak na žalobkyni a), tak i negativně na žalobkyni b). Jak již bylo řečeno, soud má za prokázané intenzitu zásahu, zejména z urputného úsilí žalobkyně a) o zvrácení celého stavu věci.

K výši přiznaného zadostiučinění soud uvádí, že původně byly podány dvě žaloby. Tento soud v žalobě 15 C 137/2011 přiznal oběma žalobkyním částku 240.000,-Kč, kdy k této částce dospěl i v tomto řízení, částku o něco vyšší 260.000,-Kč potom přiznal na základě požadavku žaloby 15 C 270/2012, jak bylo shora uvedeno. Toto mírné navýšení u požadavku z druhého nezákonného vydaného rozhodnutí a to OS

Praha 9 sp. zn. 25 Nc 450/2009 soud přiznal jednak s ohledem na o něco delší trvání držení žalobkyně b) v [REDAKCE], ale zejména s tím, že intenzita zásahu tohoto rozhodnutí je dána zejména skutečností, že Ústavní soud již ke dni 20.7.2010 když rozhodoval o těch usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 25 Nc 2016/20102-2 konstatoval nezákonnost tohoto rozhodnutí a konstatoval nesprávnost celého náhledu na předmětnou problematiku. Právě vědomí skutečnosti o nesprávnosti a nezákonnosti držení nezletilé žalobkyně b) v [REDAKCE] dalšími držením na základě dalšího rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 ve spojení s Městským soudem v Praze v ústavu. Co se týká stavu žalobkyně b) tzn. nezletilé, [REDAKCE] soud vlastně intenzitu tohoto zásahu a následky nezákonných rozhodnutí má za prokázané jednak z účastnické výpovědi žalobkyně a), jednak z výpovědi svědka M [REDAKCE] a dále potom i ze spisu OS Praha 9 sp.zn. 20 P 112/2013 a to opět ze zpráv sociálních pracovníků a zejména ze zpráv lékařů, z nich tedy vyplývá, že žalobkyně b) po opětovném svěření do výchovy a péče žalobkyně a) tj. její matky se [REDAKCE]

Soud tedy v rámci parametrů ustanovení § 31 zákona 82/98 Sbírkou sledoval při hodnocení intenzity a vzniku nemajetkové újmy jednak období, po které situace na základě nezákonných rozhodnutí trvala a to po dobu [REDAKCE]. Soud má za to, že se jedná o dobu i z obecného pohledu o značně dlouhou a to ve vztahu právě ke konkrétním okolnostem případu a to tedy k tomu, že žalobkyně b) byla odebrána [REDAKCE] z péče a výchovy její zákonné matky žalobkyně a). Těto naopak nebylo umožňováno pouze na základě pravidel určených ze strany státu navštěvovat nezletilou dceru tj. žalobkyni b), [REDAKCE]

Co se týká intenzity soud dospěl k závěru a má za prokázané, že zde byla naprosto zásadní intenzita vysokého stupně, která shora uvedenými nezákonnými rozhodnutími do vztahu mezi žalobkyní a) i žalobkyní b) zasáhla. Soud odkazuje na shora uvedené úvahy, kdy i obecně vztah mezi rodičem a dítětem na počátku dětství je naprosto zásadní, je naprosto nenahraditelný. Žalobkyně a) i b) potom vypracovaly 37 bodů, jejichž zodpovězení v rámci jak účastnického výsledku, tak i výsledku svědka M [REDAKCE] a na základě shora uvedeného spisu OS pro Prahu 9 měly prokazovat právě intenzitu zásahu pro obě žalobkyně. Těchto 37 skutečností, 37 otázek bylo i ze strany soudu zhodnoceno jako relevantní otázky, které vedou k zodpovězení a k prokázání intenzity daného zásahu s tím, že se jedná o otázky, které jsou vypracovány v souladu s odbornou literaturou a jsou logické. Soud má tedy za prokázané, že žalobkyni a) i b) v souvislosti s vydanými nezákonnými rozhodnutími bylo naprosto znemožněno, aby byly ve fyzickém kontaktu kdykoliv toto bude potřeba, několikrát za hodinu, několikrát za den, toto vše bylo řízeno ze strany státu. S tím potom souvisí [REDAKCE]

Soud jako velmi vzdálenou paralelu ke vzniku nemajetkové újmy v tomto konkrétním případě odkazuje i na obvyklé rozhodování a konstantní judikaturu ve vztahu k odškodňování za nezákonně vykonanou vazbu v rámci trestního stíhání, i v tomto případě zde došlo k omezení žalobkyně b) v jejích základních právech, omezení pohybu, omezení rozvíjení její osobnosti dle jejích možností a požadavků ve spojení s základními rodičovskými právy a rodičovskými pudy a instinkty a toto se potom právě přeneseně projevilo i u žalobkyně a) ve stejné intenzitě jako u žalobkyně b).

Soud nakonec rozhodl tak, že přiznal stejné částky za stejná období jak žalobkyni a), tak žalobkyni b), neboť dospěl k závěru, že intenzita vzniklá shora uvedenými nezákonnými rozhodnutími byla shodná, žalobkyně a) i b) spolu sousdílely neradostný osud vzniklý tímto pochybením státu s tím, že žalobkyně a) jej prožívala víceméně v té aktivní složce, kdy to byla ona, která se aktivně domáhala obnovení standardního stavu a žalobkyně b) potom víceméně v té pasivní složce, kdy byla nucena tato omezení strpět. Soud vyšel ze základní myšlenky rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2010 a to, že přiměřené zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti; což soud vyložil tak, že míra přiznaného zadostiučinění by měla být obecně přijímána jako spravedlivá standardním subjektem lidské společnosti v daném čase a v daném období. Soud tak dospěl k závěru, že shora uvedená částka 500.000,-Kč za všechna nezákonná rozhodnutí, která lze shrnout v tom směru, že všechna tato rozhodnutí vedla k nezákonnému držení žalobkyně b) v ústavu a tím pádem znemožnění standardního rodičovského vztahu mezi žalobkyní a) i b) je částkou, která je schopna reparovat vzniklou nemajetkovou újmu.

Co se týká úroku z prodlení, tyto soud přiznal v zákonné výši, a to od uplynutí šesti měsíců po podání žádosti u žalované viz NS ČR 30 Cdo 4037/2011.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. žalobkyně byly co, do základu úspěšné. Soud proto přiznal náhradu nákladů řízení ve výši odměny právnímu zástupci žalobkyň ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby Dle ust. § 9 odst. 4 písm a/ vyhl. 177/96 Sb., a to za přípravu a převzetí zastupování a sepsí žaloby 2x, 2x doplnění žaloby, podání odvolání, a 3 účast na jednání v řízení 15 C 270/2012 (soud nepřiznal úkon účasti na jednání 10.7.2014, ke kterému se žalobkyně nedostavila a jednání bylo zbytečné) a ½ úkonu za účast na jednání při vyhlášení rozsudku a 4x účast na jednání soudu v řízení 15 C 137/2014. Celkem 47492,50 Kč.

Dle § 12 odst. 4 vyhl. 177/96 Sb., Jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %.

Celkem soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 75988Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 4.září 2014

JUDr. Ondřej Růžička, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková